

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Pecinovsky_Josef-Duse_vyletla_z_uđu.pdb

PDB Name: Pecinovsky Duše vylétla z údů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.9.2007
Modification Date: 29.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Josef Pecinovský
Duše vylétla z údů
(ikarie 1995/12)

Do východu slunce zbývaly čtyři minuty.

Do příjezdu transportu stanovil neúprosný harmonogram o minutu víc.

Cítil jsem, jak se mi potí dlaně. Nešel jsem do akce poprvé, ale vždycky to bylo stejné. Nervozita, pitomá nervozita. Rozklepaná kolena, žaludeční nevolnost, a především zpocené dlaně. Když má člověk mokré ruce, může mu v kritické chvíli zbraň vyklouznout z prstů. A pak ze mne udělají zlat'ocha.

Všechno proběhne v naprostém klidu a nikdo z obyčejných lidí na ulici si ničeho nevšimne. Pro nikoho tady nejsme, jen pro ty, co o nás vědět nesmějí. A Oni o nás nevědí. Nutno dodat - snad.

Ale stejně je tady obyčejných lidí málo. Jako obvykle. Dalo by se říct, že nevidíme nikoho. Kam se však poděli?

Je to bláhovost, ukrývat se, říkal jsem svým druhům, ale sám jsem se teď krčil za popelnici. Člověk má tak nějak víc klidu a může se soustředit na střelbu.

Nesmíte zasáhnout člověka, to jsou poslední Arheniova slova, kterými nás vyprovázel na tuto výpravu.

Arheniovi se to kecá. Může jich tam být sto, možná dvě stě. Jak mám v tom zmatku poznat člověka od vetřelce? Vím, máme na to voperované čidlo, ale v kritické chvíli, kdy je třeba pálit hlava nehlava, není čas kontrolovat, jakou má kdo kostru.

Kývl jsem na Fernu. Odpověděl mi lehkým úsměvem. Někdy tomu chlapci závidím. Stalo se mu něco neuvěřitelného a nepravděpodobného. Jeho staré myšlenky prosakují sice běžným způsobem, ale on si přesto vybavuje neuvěřitelné podrobnosti a dokonce některá jména. Fern ví, kým byl a snad i to, jak se jmenoval. Ví, kde žil, pamatuje si četné úseky ze svého života, nejen posledních pár vteřin jako třeba já. Svěřil se s tím jenom mně, a měl proto štěstí. Helga, tak se jmenovalo jeho děvče. Touží po ní a vyčítá si, že zavinil její smrt. Tak právě tohle mu nezávidím.

"Měla takové zvláštní mateřské znaménko pod levou lopatkou, podobalo se lastuře... Víc o ní nevím, jen jméno a znaménko. Kromě toho, jak jsem ji měl rád... Ani její tvář si nemohu vybavit. Víkomte, kdybys mi tak mohl pomoci..." Rád bych, Ferne, rád, ale sám dobře víš, že to nejde, a ostatně máš jistotu, že se s Helgou shledáš. Tam někde u nebeských bran. To jsem mu však nepripomínal.

Na Hortona jsem neviděl, ale jak jsem ho znal, ten si teď ještě dával dvacet. Ale bylo na něj spolehnutí, vždycky se vzpamatoval právě včas. Ostatně nebylo to ani jinak možné, vetřelce jsme ucítili na deset kilometrů. A tady byl zatím klid. Že by dnes měli štít? Vždyť transport teď nemůže být ani dva kilometry daleko! A pokud jsou v něčem nepřesní, tak nikdy ne v dodržování časových režimů svých transportů.

I obyčejní lidé tohoto věku jsou přesní, protože systém jejich společnosti neorganizují oni, ale elektronické systémy, které se jen velmi nerady mýlí. Pokud se však už zmýlí, tak to musí stát za to. Ale to nám je teď lhostejné, my jdeme po kořisti jiného kalibru.

"Jdou."

Řekl to Horton. Probudil se včas, jako vždycky. Jeho duše filozofa byla kupodivu exaktní povahy.

V dálce, v chvějících se molekulách vzduchu probíhajícího oběma systémy, se vynořil titěrný bod, který se s protivným bzukotem přibližoval a narůstal na objemu, až brzy připomínal válec velikosti železniční cisterny. Monstrózní vozidlo se vznášelo snad deset, patnáct centimetrů nad úrovní terénu. Arhenius nám jednou chtěl vysvětlovat principy antigravitačního pohonu, ale mávl jsem nad tím rukou. K tomu, abych vetřelce mohl zničit, jsem princip pohonu znát nepotřeboval. Stačilo vědět, kam zamířit a kdy stisknout spoušť. A k tomu byl vhodný jen jediný zlomeček vteřiny. To nemohl udělat jen tak někdo. Tady musel stát člověk s absolutním citem pro přesnost a s pevnými nervy. Já mezi takové lidi patřil, právě tak i Fern a Horton.

Setrásl jsem ze sebe nervozitu. Teď na ni už nebyl čas, jen jsem si utřel ruce do kombinézy.

Nevidí nás, to je naše výhoda. Nemohou nás vidět, naše těla se nacházejí v jiném systému. Nedefinovatelném a nepochopitelném. Nepřijatelném i pro tu dobu, v níž bojujeme, pro dobu, jejíž obyvatelé snad mohou tušit, že se děje něco, čemu nemohou porozumět, ale nikdy nemohou vědět, že v jejich současnosti prakticky nepřetržitě probíhá ta nejostřejší válka, jakou kdy tato planeta poznala.

Všechno teď bude záležet na tom, zda nás zpozorují Oni. Oni jediní mají tu schopnost. Pro normální lidi neexistujeme, ale kolik je dnes normálních lidí? Ani Arhenius neví, kolik zlat'ochů už proniklo do normálního systému, a my nemáme

dostatek prostředků na to, abychom je indikovali.

Když jsme se vrátili z poslední akce, Horton tvrdil, že se několik minut před střetem procházel po ulici. Bylo to zakázáno, samozřejmě, ale nebyl nikdo, kdo by nás kontroloval. Ti, kdo nás sem poslali, se do těchto míst a tohoto času neodvažovali. Asi věděli proč. Horton na ulici nepotkal nikoho. Nikoho z lidí. To byli všichni zalezlí ve svých norách? Nebo snad už člověk zmizel, a místo něj se tady pohybují jen ty hybridní stvůry?

Tuleňovité vozidlo pod tlakem mých očí zprůhledňuje. Vidím drapáky podobné krabím klepetům, opatřené ionizačními hroty. Brzy se vysunou a budou kolem sebe roznášet zkázu, běžnému člověku této doby nepochopitelnou, pokud si vůbec někdo něčeho všimne. Ale i drapáky se rozplývají, ty mě nezajímají. Před mýma očima se zdánlivě rozplývá vše, co je nerostného původu. Vidím deset bytostí, snad to jsou lidé, snad už ne. Ale především vnímám jejich kostry. Září zlatavou barvou.

Naše role jsou přesně rozděleny. Já kontrožuji první, Fern druhé a Horton třetí vozidlo.

To je celá kolona. Nikdy nejedí jinak než ve třech.

A nikdy se také nedovíme, proč tato vozidla mají posádku, když dobře víme, že ty hybridní stvůry do akce nikdy nezasahují. Jako kdyby je naskládali do vozů coby obětní beránky pro naše zbraně. Ale kontakt s nimi je nemožný. Můžeme jen střilet...

Nikdy jsme se nedověděli, co by se stalo, kdybychom kolonu propustili dál. Zatím nikdy kolem nás kolona neprojela, vždy jsme ji zastavili. Kdo kolonu propustil, ten se snad vše dověděl, ale nikdy nám už nic neřekl. Zezlátl a vrátil se zpět, ale do jiného času. Už jsme ho nikdy neměli vidět. Ani v kursech jsme se žádné podrobnosti nedověděli. Tam nás učili jen ničit a zabíjet. Měl jsem podezření, že ani naši instruktoři nevěděli, před čím vlastně naši planetu chráníme. Chytají lidi, to je ten náklad.

Už nevím, kdo vyslovil tuto myšlenku, ale přijal jsem ji za svou. Lidská těla infiltrovaná zrůdami jsou předmětem kosmického obchodu.

Nejbližší cisterna je padesát metrů ode mne a slunce vyskočilo nad obzor.

První válec, druhý, třetí. Bzukot je nesnesitelný. Když je vidíme, proč je ještě musíme slyšet?

Namířit deset metrů před vozidlo. Ovšem, zbraň reaguje okamžitě, ale přechod mezi světy zpožďuje výboj energie právě o těch deset metrů.

Chtělo to dlouhé měsíce výcviku, neuvěřitelné dřiny, tréninku sebeovládání, důslednosti, preciznosti, kontroly nad vlastním tělem, ale naučil jsem se to.

Teď je ten správný okamžik, interval vymezený skokem vteřinové ručičky.

Tisknu spoušť a jsem si jist, že ve správném okamžiku. Vzápětí se objevují blesky zleva i zprava.

A dál už není nic, jen umrtvující ticho.

Můj válec se proměnil v záření. Zabil jsem jedenáct lidí, kteří snad už nebyli lidmi, nebo dokonce nikdy nebyli lidmi.

Předstoupím před Arhenia čistý. Ale víckrát to už nemohu udělat. Zbláznil bych se, protože jsem musel zabíjet. Zabíjet, abych nezemřel.

Dívám se po svých přátelích.

Horton vstává a kráčí pomalu ke mně. I Fern se přibližuje.

Vidím ho jako součást svého světa i průzorem do světa skutečného. Jeho postava je průhledná. Průhledná víc, než by mu příslušelo. Průhledná jinak, než byla naše těla ještě před jednou minutou.

"Hortone!" stačím ještě vykřiknout a on se ohlédne. I on vidí, že Fern má místo kostry zlaté drátky.

Zvedám inhibitor, ale nedokážu stisknout spoušť. A Fern se blíží, a patrně o ničem neví.

Ohlušující úder. Fernova duše vylétla z údů. Fern zatím ještě nezemřel, ale jeho duše už je na cestě zpět k Saturnu, do náruče jeho Helgy. Teprve na místě, kde jsme zemřeli poprvé, má srdce právo se definitivně zastavit. Ne dřív a ne jinde. Vesmír musí zůstat vesmírem a čas časem.

Vím jen, že jsem to nebyl já, kdo ho tam poslal. A také vím, že to dnes bylo naposledy, kdy mne někdo dostal sem, dolů, na tu zatracenou Zemi, která už není Zemí, ale světem pro někoho jiného...

Spatřím ještě někdy Zemi takovou, jakou jsem ji znal?

Vzpomínka na ni je už jen vybledlou pohlednicí a vím, že můj návrat zpět je předznamenán mou vlastní smrtí a že se nevrátím jinam než do svého hrobu. A přece se chci vrátit...

Z temnoty času vystupuje nesměle šedý asfaltový pruh.

Monza. Autodrom. Tam...

Patrně se nikdy nedovím, jestli za to všechno skutečně mohla olejová skvrna. Vím jen tolik, že když jsem v posledních třech okruzích projížděl zatáčkou Lesmo, mávali na mě ti flegmatictí chlápkové žlutými vlajkami, ale čert ví, co ta jejich gymnastika měla vlastně znamenat. Já jsem se raději soustředil na jezdce přede mnou... Nikdy si nevzpomenu na jeho jméno, pamatuji si ho jen jako neurčitý stín bez tváře a jakéhokoli výrazu. Fern byl šťastnější, podržel si vzpomínku na Helgu, ale bylo to pro něj skutečně štěstí? Tomu chlapíkovi v zelenožlutém voze jsem už šesté kolo seděl nalepený na zadním spoileru a číhal na moment, kdy se konečně dostanu přes něj. Ta strakatá mašina byla zjevně líná a on o mě dobře věděl, jezdil však rozevlátý jako prapor od krajnice ke krajnici a dělalo mu jistě dobře, když jsem svůj vůz, který šlapal jako hodinky, musel držet až příliš zkrátka. Tak jsem to zkusil tam, kde to nejméně čekal.

Nejsem sebevrah, měl jsem ten manévr pečlivě propočítaný, nejednou jsem si v tréninku vyzkoušel, jak dobře se mi v tom místě půjde na brzdy. Všechno klaplo podle předpokladů a jen jsem litoval, že nemohu vidět tu našťvanou tvář. Jen ta olejová skvrna, ta mě vypekla. Nebo to byla vrstvička písku? Nebo jsem skutečně přecenil své síly? Nikdy se to nemám dovědět, minulý život je pro nás všechny tabu. Snad právě proto doslova znásilňujeme všechny vzpomínky a týráme své mozky, abychom z nich vysáli jako poslední zbytky šťávy z citronu to, na co si usilovně potřebujeme

vzpomenout. A dobře vím, že to děláme všichni, přestože by snad bylo nejlepší zapomenout...

Ale je to zbytečné, pamatujeme si vlastně jen to, co je potřeba, abychom si pamatovali.

Vůz najednou plaval jako na vodě, i když o akvaplaninku se na suché vozovce nedalo mluvit. Cítil jsem, jak mě prudká síla tlačí do sedadla a slyšel jsem kvílení pneumatik. Nevím, jestli jsem narazil do svodidel či zda se vůz převrátil a já skončil v plamenech. Tady mám dokonalé okno. Jen jsem si stačil říct: Chlapče, z toho živý nevyvážneš.

V tomhle jsem měl pravdu. Ale nikdy jsem se neměl dovědět, zda hned druhý den přinesly všechny noviny mou fotografii v černém rámečku.

"Tak už se probudte, Vikonte."

Ta slova jsem slyšel určitě už ve chvíli, kdy můj vůz tancoval po asfaltu, kdy začal můj závod se smrtí.

Slyším něžný hlas. Patří ženě. Určitě mladé a krásné ženě. Ale nic nevidím. Pořád ještě nic nevidím, a vlastně nic nevím. Cítím jen lehký dotyk na tváři. Jako by mne ty prsty hladily, a zatím mi uštědřují pádné facky.

Světlo se oddělilo od tmy a stalo se další jistotou. Zdá se, jako by svět se mnou rotovalo, jako by se ten impuls, který dostal můj Caroussel, nikdy neměl vyčerpat, jako kdyby auto rotovalo do nekonečna a země před ním stále uhýbala.

"Začíná vnímat," pokračuje ten hlas, který mě tolik uklidňuje.

"Je na čase," odpovídá kdosi z dálky, a jeho hlas čpí silnými doutníky. Od samého počátku toho chlapa nenávidím. Podvědomě cítím, že s ním bude těžká spolupráce. Určitě nemá ani řidičák, co s takovým lempem. Ale zatím ho asi potřebuju. Jen bych rád viděl to děvče.

"Jak se jmenujete?" sklání se ke mně rozmazaný stín.

"Ne-nevím," odpovídám, ale zní to jako sykot hada. A kupodivu, je to úplná pravda, zapomněl jsem, jak se jmenuji. Víím jen to, že mi teď říkali Vikonte. Proč mi tak říkali? Co to slovo znamená? Proč si vzpomínám jen na to, že jsem seděl za volantem vozu, a pak jsem se dostal sem. Ale kam vlastně? Je to nemocnice? Nebo už klepu na bránu někde tam nahoře, či snad dokonce dole?

"Tak ještě jednou. Jak se jmenujete?"

Takovému hlasu by bylo škoda nevyhovět.

"Vikont," sotva se pohnou mé rty, ale to už vím, že je všechno v pořádku. Znovu se stmívá, ale tentokrát to je spánek. Jen kdyby už konečně vypadl ten hnusný kuřák doutníků...

"Lidi, jako jste vy, Vikonte, nepovoláváme náhodou," dovidám se konečně a mám teď už konkrétní představu kuřáka doutníků. Kupodivu vůbec nekouří, jen žvýká protivně parfémované žvýkačky. Je mu asi čtyřicet a hraje si na lékaře, jak alespoň mohu usoudit z toho bílého pláště a stetoskopu kolem krku.

"Tak já jsem někam povolán?" projevují údiv. "Netušil jsem, že někoho můžete povolat bez jeho souhlasu. Odvodní povinnost byla dávno zrušena."

"Můžeme," podotkl ten chlap. "Možná, že nám za to ještě poděkujete."

Bariéra mezi námi dvěma je vyšší než Velká čínská zeď, a zdolat ji nebude snadné.

"O nějakém díku zatím nemůže být řeč," konstatuji suše. "Chci vědět, kde jsem, jak jsem se sem dostal a proč tu jsem. Když se má kára roztočila jako káča, myslel jsem na špitál nebo márnici. Ruce i nohy mám v pořádku, jsem zdravý jako řípa. Mám tedy právo odsud odejít, kdy se mi zamane. A proto se ptám - s kým vlastně mám tu čest?"

"Jsem doktor Arhenius," odpovídá s ledovým klidem a snad čeká, jaký to jméno na mne udělá dojem. Neudělalo. Má husté černé vlasy, tak černé a husté, že by mu je mohla závidět kdejaká žena. Náušníci patrně nepovažuje za výstřednost, právě tak jako tetování na pravém zápěstí. Ale jeho obličej je takový měkký, jako kdyby patřil chlapovi o dvacet kilo těžšímu. Skoro bych řekl, že je zženštilý, ale k tomu se zase nehodí ten jeho rozhodný hlas a sebevědomý projev.

"Teší mě," odpovídám s poněkud ironickým nádechem. Nemohu ho ani vystát. Rád bych se také představil, ale mé skutečné jméno zůstává zasuto kdesi tam hluboko v těch nepochopitelných závitech, kterým se říká mozek, a není zatím síly, která by je dokázala vydolovat. Ostatně on na nějaké oficiální nečeká.

"Máte víc než dost všetečných dotazů. Obvykle na ně neodpovídáme hned, protože neradi způsobujeme našim... ehm... hostům šok, ale vy si o to přímo říkáte. Prosím. Ostatně vzhledem k tomu, že jste byl pilotem F 1, jistě máte vyrovnanou nervovou soustavu a nic vámí hned tak neotřese. Ostatně je mi také známo, že pravidelně navštěvujete psychoanalytika..."

"Moment, moment," zarazil jsem ho. "Vy říkáte, že jsem byl pilotem F 1? Pokud vím, jsem ještě naživu a nic mi nezabrání, abych znovu vlezl do kokpitu, samozřejmě pokud mě někdo angažuje, abych..."

"Nejste," skočil mi do řeči s absolutní jistotou.

Zaváhal jsem.

"Co... nejsem?"

"Nejste naživu, Vikonte. Což znamená, že ani nejste pilotem F 1. Krom toho, automobilové závody patří dávno minulosti."

"Vy jste psychiatr?" optal jsem se neomaleně.

"Když se to tak vezme, tak také," odvětil.

"Pak vám jistě nemusím vysvětlovat, proč vám doporučím co nejrychleji vyhledat některého vašeho kolegu."

"Myslíte, že jsem se zbláznil?" odpovídá s klidem a v jeho tváři se nehne ani brva. "Jiní to tvrdili taky, než jsme je vyvedli z omylu. Tady, podívejte se."

A hodil mi trochu osahaný výtisk novin. Rozbalily se tak, že jsem se mohl podívat rovnou do očí muže, o němž stručný nekrolog pěl oslavné ódy. Přiznám se, že podoba byla dokonalá. Přeletěl jsem očima co nejrychleji text, ale mamě.

Všechna jména, tedy i to moje, někdo pečlivě začernil. Zbylo jen datum, které si budu pamatovat do své definitivní

smrti.

"Co je to za vtip?" hodil jsem mu ten plátek zpátky.

"To znamená, milý Vikonte," řekl a konečně vstal, obešel stůl a sklonil se ke mně, "že váš reálný život nenávratně skončil. A to, že se mnou můžete hovořit, není rozhodně vaší zásluhou."

"Jsem živý, copak to nevidíte, já jsem živý!" zařval jsem na něj.

"Teď možná ano," odsekl. "Ale ve skutečnosti jste zemřel před sedmi sty lety."

Zalapal jsem po vzduchu podruhé.

"Tady máte důkazy," řekl a hodil po mně cosi, co připomínalo knížku. Byl to televizor a spustily ho moje myšlenky. To, že má pravdu, jsem pochopil po deseti minutách. Ale to už jsem byl v místnosti opět sám.

Sám se svými myšlenkami, sám se svým vztekem, který jaksi neladil s mou vyrovnanou povahou, sám s televizorem, který na mne chrlil neuvěřitelný tok informací z doby, kterou jsem nebyl schopen pochopit. O časech dávno minulých ani slovo. Pochopitelně. Kdo z nás se zabýval životem středověkých zbrojnošů? A já jsem byl pro lidi této doby právě takovým primitivem. A přece mě k něčemu potřebovali.

Vědět tak k čemu. Ale v tom jsem měl jedinou jistotu. Až přijde čas, dovím se to.

Zatím jsem byl vězněm ve své ložnici, opatřené veškerým komfortem a informačním šumem nejvyšší kategorie.

A tak když jsem večer nemohl usnout, pokoušel jsem se představit si, jaká tvář se asi ukrývala za tím líbezným dívčím hlasem. Muži v této době jsou dost odporní, jak to asi vypadá se ženami?

Nikoho z těch lidí, s kterými jsem se tu příštího dne setkal, jsem neznal. Nemohl jsem je znát. Neznal jsem totiž vůbec nikoho... Nepamatoval jsem se na jediného člověka ze svého světa, ze své doby. Když jsem se tak mezi nimi rozhlížel, brzy jsem pochopil, že všichni jsou, právě tak jako já, nováčkové. Někteří vypadali vyděšeně, jiní sršeli sebedůvěrou, ale nikdo z nich nevykazoval naprostou lhostejnost k tomu, co se s námi všemi děje. Všichni jsme byli zasazeni do zcela nového a neznámého prostředí, což chápali i naši chleboďárci, neboť nás zavedli do školy.

Samí muži. Do jednoho mladí, nanejvýš třicátníci. Svalnaté trénované postavy. Opravdu jsme všichni mrtví? Opravdu každého z nás nějakým zázračným chvatem vytáhli z havarovaného vozidla? A proč z vozidla? Copak jsme všichni automobiloví závodníci?

Dávám se do řeči s pěkně stavěným chlapcem kolem pětadvacítky. Zatím stál o samotě, opřen o zeď, pohled upíral kamsi do dálky, tam, kde se za prozářeným oknem rozprostírala nekonečná, nedefinovatelná a záhadná prázdnota.

"Pilot?" ptám se.

"Ano." Moc řeči nenadělá.

"Kde?"

superrobotická civilizace je odnaučila žít ve světě rozporů. Nemají automobilové závodníky, nemají horolezce, kteří by pěšky dokázali slézt Himálaj, nemají ani kosmické piloty. Kdo chce závodit, sedne si k trenážeru. Kdo chce lézt po horách, půjčí si vrtulník. Kdo chce letět do kosmu, koupí si jízdenku. Kdo chce zažít dobrodružství, může snít."

"Století padavku," padla poznámka odzadu. "A my se máme kvůli vám obětovat?"

"Proč kvůli nám?" ohradil se Arhenius. "Copak nechápete, že ani já nepatřím do tohoto věku? Zemřel jsem při polární výpravě. Špatně jsme odhadli zásoby potravin a překvapilo nás zlé počasí. Proto jsem tady. Víc o sobě rovněž nevím."

"Tak proč děláte propagandu jinému věku? Proč jim sloužíte?"

"Je těžko rozlišovat, zda sloužím jim nebo sobě. Je těžko rozlišovat, zda vůbec někomu sloužím. Vykonávám své povolání. Připravuji vás do akce. Do bitev, jaké tato planeta ještě nepoznala. Pracuji v jejím zájmu, v zájmu budoucnosti lidstva a našich potomků."

"Nechte si ty fráze," přerušil jsem ho. "My budeme nasazovat krk a vy tady sedíte v zázemí, to je pěkné, že?"

"Mám za sebou tři akce v terénu, Vikonte. To je maximum, co může jeden člověk vydržet. Víc ne. Pokud každý z vás přežije tři akce a nezblázní se, bude se moct zařadit, jak uzná za vhodné."

"A co když nechci, co když se chci na všechno vykašlat?"

"Pak jste si sami zvolili svou cestu."

"Do říše Hadovy," zameditoval Horton.

Tím skončila první hodina našeho školení.

Ta procedura při návratu je ponižující. Každého z nás prosvětluje ze všech stran, jako kdyby sami neměli oči. I ten Arhenius mi připadá už jako senilní stařec. On že byl třikrát v akci? Kolik asi zničil zlatáků? Jednoho nebo dva? Já jich mám na svědomí třiatřicet, a to dokázal z naší dvacítky už jen Horton. Nikdo víc se potěšit nevrátil. Deset z nás skončilo po první akci, další dva po druhé. Do třetí nás šlo sedm, vrátili jsme se dva. Zůstal v tom vězet i Fern.

Všichni zezlátli. Copak ti idioti nechápu, že mezi sebou bychom žádného zlatáčka nesnesli? Horton chladně paralyzoval Fernu, poslal ho tam, kam patřil. Musel to udělat. Jinak by nepřežil ani on, ani já, jinak by teď vstupní buňka hlásila alarm na tři světelné roky daleko.

Chci si to vyřídit s Arheniem, ale nemá čas. Ovšem, včera přišli nováčci. Na nás dva už není spolehnout, a nikdo víc, zdá se, tu k akci připraven není.

Prošel jsem peklem a mám tedy nárok na povýšení. Prošel jsem peklem první kategorie, povýšil jsem. Co mne čeká? Co jiného než peklo druhé kategorie. Nebo snad už smyk v zatáčce Lesmo?

Vnořili jsme se do našeho malého světa mimo čas a prostor. Tady trávíme chvíle volna. Jsme v místech, která nemůžeme pochopit...

Chceme jít do svých ubikací, ale dveře jsou pro nás zavřeny. Mlátím do nich, ale to jen tak, abych uklidnil ty své nervy,

co v poslední době měly co dělat samy se sebou. Horton na rozdíl ode mne hned viděl, že se před námi otvírá chodba, kterou jsme ještě včera neměli šanci ani zahlédnout. Odsud přichází Arhenius, vždycky se vynoří jako duch, teď sem budeme patřit i my. Skončila naše kadetská léta, stali jsme se důstojníky. Co bude dál?

Poznávám ji. První žena, s kterou jsem se tady střetl. Slyšel jsem ji tenkrát, před pěti měsíci relativního času, když jsem se tady poprvé probudil.

Usmívá se. Ovšem, musí se přece na mne pamatovat, křísila mé tělo, které ostatně jednou bude stejně rozdrceno na svodidlech, dávala mou mysl kousek po kousku dohromady.

"Ne, nebojte se, Vikomte, už vás nebudu fackovat."

"Čtete mi myšlenky?"

"Ne, ale každý si to o mně myslí."

Horton stojí v pozadí a trochu mi závidí. Marně teď hledá vhodný citát z Homéra.

"To si na vás každý pamatuje?"

"Ovšem, každý. Je to součást psychologického tréninku. Muži musí být přesvědčeni o tom, že je tady někde žena, ale není radno se s ní setkat dřív, než se dostanou sem, kam přicházejí jen ti nejvyvolenější z vyvolených."

Vida, tak jsme nejvyvolenější. To už žádný další postup nebude? To skončím tady? Jako Arhenius?

"Co bude s námi dál?" ptá se Horton.

"Máte nárok na odpočinek, regeneraci, klid. Další se dovíte zítra. Práce bude dostatek, jinak..."

"Ach, moje soužená duše," bručí Horton a jde pokojně chodbou tam, kam nás uvádí ona. Součást psychického tréninku, jiné jméno pro ni zatím nemám. Škoda, že se sem nedostal Fern, ale ten by se asi stejně usoužil. Měl silnou psychickou bariéru. Já si nepamatuji žádné příbuzné, on však stále před sebou viděl Helgu.

"Ferna jsme měli odstranit hned," říká doktor Kramer. Samozřejmě i on je mladý, statný, svalnatý, a zdá se, že i všeho schopný. Kolika on prošel akcemi? Právě on, člověk, kterého jsme dosud neznali, nás očekával druhý den ráno. Tak už žádná žena? "Nepodařilo se jej dokonale transformovat, navíc došlo k průniku nežádoucích vzpomínek. Přesto jsme jej zde však ponechali, transport každého jednotlivce je velmi nákladný. Vyplatilo se to, absolvoval dvě akce bez jediné chyby. Lidi jeho typu potřebujeme. Dobrých kosmických pilotů je stále málo, a on měl vynikající reflex. Víte, neříkali jsme vám to, ale museli jste reagovat s přesností na tisícinu vteřiny. To zatím nedokáže žádný stroj, jen mozek extrémně trénovaného člověka dovede poznat ten správný okamžik. Vy dva jste obstáli. Přesně podle statistického průměru. Deset procent."

"A co ti ostatní?" vyhrkl jsem.

"Stále jste pln spravedlivého hněvu, Vikomte," usmívá se Kramer a já bych ho nejradši praštil do toho jeho ksichtu, ale bojím se, že by se to nemuselo podařit. Není o mnoho starší než já a jeho svaly mají vlastnosti kalené ocele. Je zřejmé, že i on nedávno prošel týmní peklem jako my. Na jiném místě, s jinými společníky, za jiných okolností. Jsem ochoten ho respektovat. "Jste příliš citově založen, což poněkud odporuje vaší chladné rozvaze a bleskové schopnosti se rozhodnout. Byl by ste ideální náhradník za Arhenia, ale potřebujeme chlapce do terénu. Místo Arhenia nastoupíte vy, Hortone. Naposledy jsme vám naměřili milisekundová zaváhání, a to by se vám nemuselo vyplatit."

"Chcete tím říct, že doktor Arhenius..."

"Nastupuje na moje místo, nebojte se. Já odcházím na odpočinek. Mám za sebou tři roky v tomhle pekle. Nikdo to déle nevydrží. Jste poslední, koho sem uvádím."

"Toho potěšení jste nás mohl ušetřit," bručel Horton, ale zdálo se, že je se svým údělem spokojen. On zůstane tady, v blízkosti toho hezkého děvčete, zatímco já?

"A co já, co čeká mne?" nevydržel jsem dál čekat.

"Budete provádět odchyt."

Nerozuměl jsem.

"Promiňte, zapomněl jsem, že ještě neznáte příslušné slangové výrazy. Budete létat do minulosti a dopravovat sem další adepty služby. A vy, Hortone, krom toho, že budete nováčky připravovat, budete je vybírat. Dostanete k dispozici planetární archiv, kde je záznam o šesti milionech potenciálních kandidátů z rozpětí od roku 1900 do roku 2100. Prvních deset pro vás, Vikomte, připravil ještě Arhenius, další pak pro vás už najde Horton. Průměrně se z deseti vybraných podaří sem transponovat osm. Doufám, Vikomte, že vy nebudete mít nižší procento."

To mě dohřálo.

"Copak se mě nikdo na nic nezeptá?" vykypěl jsem. "Co když nechci, rozumíte, co když už nechci pro vás pracovat? Co když už seru na tu vaši službu, co když sem nechci vozit žádné adepty? Co když nechci manipulovat s lidmi bez jejich souhlasu?"

"Ale jistě, i tuto možnost připouštíme," podotkl Kramer a stiskl knoflík. Stěna za ním se proměnila v obrazovku.

Octl jsem se zpátky na Monze. Červený Caroussel číslo 17. Ovšem, moje auto. Zatáčka Lesmo. Co ten pitomec v té sedmnáctce dělá, snad tady nechce předjíždět? Nevěřím vlastním očím. Tohle mám být já?

Na rovném místě náhle s vozem něco zacvičilo, škubl sebou jako raněný tchoř. Smyk. S tím už se nedalo nic dělat. Ten vůz se musel katapultovat z dráhy a také se to stalo. Spojler se boří do písku. Vozidlo se staví na hlavu. Přemet. Ještě jeden. První náraz do svodidel. Druhý náraz. Plameny. Houkající sirény. Hasiči. Hory bílé pěny. Zmateně pobíhající pořadatelé. Sanitní vozy. Vrtulník. Lékař významně pokyvující hlavou. Zuhelnatělé tělo. Pohřební vůz.

"To jste vy, Vikomte. Vy už se tam toužíte vrátit?"

Měl jsem sto chutí říct ano, ale cosi se ve mně stále bránilo.

"Ne, zatím ne," svěsil jsem hlavu. Opět nade mnou zvítězili. A jak málo jim stačilo. Ale copak se takhle jedná s lidmi, byť je to ve vyšším zájmu? Proč se ani nesnaží nás nějak zapálit pro onu věc, která je bezpochyby lidstvu prospěšná? Proč, kdykoliv chceme něco namítat, vytahují na světlo boží stále stejnou dokola omílanou písničku? Vikomte, co když

sloužíš něčemu úplně jinému než se vám tady pan Arrhenius a teď i pan Kramer snaží namluvit?

"Tak teď se podívejte znovu, Vikonte," přerušil Kramer myšlenky, které se dostávaly do nebezpečné oblasti. "Tento záznam uvidíte poprvé."

Tentokrát jsem mohl vidět svou havárii rozfázovaně. Milimetr po milimetru. Tohle byl přece první střet se svodidlem. Vůz narazil a nadskočil. Zůstal viset patnáct centimetrů nad zemí.

Visí a nehýbá se. Zastavený svět, okamžik, který rozhoduje o životě a smrti. Uvnitř v napjatých bezpečnostních pásích visí lidské tělo, které neviditelná síla setrvačností tlačí vpřed. Hlava zakrytá přilbou se kloní nebezpečně blízko palubní desce. Je to bezmocná, prázdná koule. Ještě je uvnitř ukryt mozek, za chvíli nebude nic... Odkudsi se vynořuje zvláštní stroj. Pohybuje se, přestože svět stojí jako porouchaný orloj. To absurdní zařízení se vynořuje z husté mlhy, v neostrých konturách lze rozlišit jen některé části pohybujících se manipulátorů. Měkké drapáky se dobývají do kokpitu. Vypadají jako chapadla hlavonožců a jsou stejně ohebná. Vytahují ven lidské tělo. Moje tělo. Musím už být v bezvědomí, jinak bych se na to pamatoval. Ten stroj mizí kdesi daleko, v prostoru, v čase, do reálného světa proniká jen jako průzračný závoj, jen tolik, aby drapáky stačily uchvátit oběť.

Stroj času zmizel. Obraz trošku poskočil, neovladatelný vůz je teď prázdný.

"Pokud chcete spatřit další záběr, uvidíte, jak do vozu vracíme vaše tělo, Vikonte. Budete ovšem starší o několik týdnů, měsíců, let... Záleží jen na vás, kdy to vlastně bude, ale uvědomte si, že i tento okamžik se dávno v minulosti odehrál, a současně platí, že pro vás není jiné cesty."

"Děkuji, nemám zájem," mávl jsem rukou a telestěna zhasla. Toho divadla mě mohli ušetřit, ale musím přiznat, že jsem z toho trochu naměkko.

"Pamatujte si jedině. Vy, Vikonte, budete samozřejmě znát skutečná jména lidí, které sem dopravíte. Dopravíte je sem, a už se s nimi nikdy neshledáte. Budete žít od nich odděleni stovkami let. Jistě jste si nevšimli, že v okamžiku, kdy jste prošli chodbou, jste se propadli o stovky let vpřed. Je to tak dobře, věřte mi. Pokud porušíte tato pravidla, pak..."

"Duše bude spěchat k Hádům."

Jiná reakce se od Hortona čekat ani nedala.

O den později mě začali seznamovat s principem stroje času. O dva měsíce později už jsem letěl na první samostatnou výpravu.

Na svůj první odchyt.

Samozřejmě, kam jinam než na okruhy Formule 1 mě mohly zavát rozmary našich mocipánů? Jistě, to je prostředí, které jsem dokonale znal. Na oběžné dráze kolem Saturnu bude provádět odchyt někdo úplně jiný. Někdo povolanější. Tam bych byl ztracen a nepomohlo by mi pětileté školení. A jak jsem pochytil z kuloárů, situace je v poslední době stále napjatější. Žlaťáků přibývá, epidemie se šíří, Země je stále ohrožena a my jsme její poslední nadějí. My, o jejichž práci nikdo neví. V současnosti ani v minulosti. Jak je tomu v budoucnosti? Dovím se to někdy dřív, než kdosi uchopí mé nepotřebné tělo a hodí je zpět do mého Carousselu, aby poslušně historické pravdy shořelo v zatáčce Lesmo? Jochen Rindt. Giles Villeneuve. Ronnie Petersson. Tři jména. Tři první jména ze seznamu vyhotoveného Arrheniem a pečlivě potvrzená Hortonem. Ten chlap tomu vůbec nerozumí, ale umí číst. Ostatně, každý, kdo někdy jezdil trochu déle F jedničku, by se tady mezi námi plně uplatnil. Ovšem ne každý z mých kolegů se rozhodl svému povolání obětovat svůj život.

Znovu Monza. Je to absurdní, že svůj první odchyt provádím tam, kde jsem zahynul já. Nebo je v tom záměr? Copak ti, kteří přes propast sedmi století řídí odchty, mohou vědět o atmosféře v závodním poli, copak ti si někdy čuchli k benzínu? Ne, jistě to není náhoda. Jochen Rindt usedá na poslední cestu svého života. Ještě se stane mistrem světa, ale nikdy se to neměl dovědět. Je to vůči němu kruté, protože až se za několik okamžiků probudí, nebude vědět o sobě vůbec nic, bude si pamatovat jen na ten jeden okamžik a právě tu přezdívkou, kterou pro něj kdosi vymyslel. Třeba právě to děvče? Nevím. A vlastně stále ještě nevím, jak se ta kráska jmenuje. Už jsem ji dlouho neviděl. To mám stále žít v tomhle hnusném celibátu plném odříkání?

Viděl jsem Rindtovu havárii snad desetkrát. Vůz se převrací v kotrmelcích, při nichž tuhne krev v žilách, a přece nebude pro mne problémem zasáhnout. Velmi snadno dokážu zastavit čas právě ve chvíli, kdy musí být pilot ještě nutně naživu, a přitom je do kokpitu snadný přístup.

Čas stojí. Kolem je záhrobní ticho, a já vím, že tohoto muže skutečně vytahuji z hrobu.

Neví o sobě. Probudí se za sedm set let.

Tato práce je mnohem radostnější. Teď nezabývám žádné lidi, teď je zachraňuji. Lidi, kteří už jednou zemřeli, lidi, kteří mohli být mými přáteli nebo druhy. Ne, své přátele ale nevidím, nikdy se s nimi nemám střetnout.

Jsem zpět ve dvacátém století, a přece tu nejsem. Co bych za to dal, kdybych teď mohl vystoupit z toho směšného vozíčka, podobajícího se víc cyklistickému trenážeru s připojenou žíněnkou než dokonalému stroji času. Nasadit si na hlavu přilbu, přeběhnout vozovku sálající žhavým asfaltem, tam v depu nastoupit do některého z těch prázdných pestrobarevných vozů pomalovaných cigaretovými etiketami, pokynout mechanikům, a pak... Zatáčka Lesmo...

Není čas na rozjímání. Stokrát nacvičený manévř provádím zcela mechanicky. Rindtův vůz zastavuji na milimetr přesně tak, jak potřebuji. Zastavuji jej a spolu s ním čas.

Nikdy nepochopím, kde vlastně jsem, vím jen, že do reálného světa teď hledím jen úzkou skulinkou a že si musím pospíšet, abych využil té krátké doby, která je mi vymezena, jinak hrozí zhroucení obou systémů. Připadám si jako anděl, protože své tělo vnímám jako stříbřité vločky soustředěné do podivného amorfního oblaku. Dost dlouho trvalo, než jsem si na tento způsob existence zvykl. Bezvládného Rindta zvedám z vozu pouze pomocí svých myšlenek, a mechanické systémy, které tuto práci konají, mě neomylně poslouchají.

Je pozoruhodné, že nejvíc úsilí je třeba k rozpojení bezpečnostních pásů. Jochenovo tělo by z vozu ihned vypadlo,

kdyby čas neplynul tak nekonečně pomalu, kdyby nebyl tak hustý, že se začíná pomalu měnit ve hmotu... Soustředuji vůli a můj stroj se vrací zpět. Do jiné doby, do jiného kosmu. Při startu nepatrně zaváhá, lehce sebou otřese. Ovšem, už vím, oč jde. Setkal jsem se s jiným strojem, který vrací Jochena Rindta tam, kam patří. Do havarovaného vozu. Není v mé moci zjistit, jaký interval uplyne mezi těmito dvěma okamžiky a jak se Jochen Rindt osvědčí. Musím si jen přát, aby to pro něj byly šťastné roky. Aspoň tak šťastné, jako jsou pro mne. V každém případě se musí zpět do vozu vrátit živý a v nezměněné podobě. Ale ti tam kdesi daleko v budoucnu mají prostředky na to, jak zajistit stálou svěžest organismu. A pak bude jen následovat smrt, z níž se už nikdy neprobere. Definitivní, druhá a poslední smrt...

Mám před sebou desítky dalších odchyťů, mezi nimi několikadenní pauzy, prožívané v tichém prostředí plném sympatických lidí, lovců jako jsem já. Každý čeká na další let. Hrajeme karty, zpíváme zvláštní písně, a nevzpomínáme na minulost, nemluvíme o budoucnosti, nehovoříme ani o své práci. Podivná tichá harmonická společnost...

Druhý let. Giles Villeneuve. Chytám jej v okamžiku, kdy jej odstředivá síla katapultovala z vozu. Ještě snadnější záležitost. Bude pro naši misi jedním z nejplatnějších, tím jsem si jist. Odvážný, až šíleně odvážný. Takový a jen takový se uplatní v boji se zlatáky. Ti se množí jako kobylky. O jejich invazi však nevím pořád ještě nic.

Ronnie Petersson. Moje třetí výprava.

Kruté, znovu Itálie. Ten lidožroutský okruh si vybírá další daň.

Tuhle havárii mám pochopitelně prostudovanou velmi podrobně, měl by to pro mne být zatím nejsložitější oříšek, protože k neštěstí má dojít ihned po startu v hromadném střetu. Plameny z černého Lotusu vyšlehly ještě dřív, než se spojler zbortil na svodidlech.

Je to neuvěřitelné. Jako kdyby ten vůz někdo zažehl. Stalo se to o dvacet let dřív, než jsem závodil já. Tyhle formulky mají daleko k technické dokonalosti. Navíc pilot měl chabou ochranu proti ohni, tenkrát se jim ani nezdálo o kombinézách, které v inertním prostředí ochránil pilota i po dobu dvou minut, tedy dostatečně dlouho na to, aby jej požární družstvo dokázalo vyprostit. Ostatně jsem si jist tím, že já jsem tady ze své doby výjimkou, ke smrtelným haváriím v mé době docházelo v mnohem delších intervalech, přesto k nim bude stále docházet. Myšlenky mi stále připomínají mou dobu, cítím přesně determinované okamžiky, mnohé mi naznačuje i stav závodních drah v okamžicích odchyťů. Ale zprůhlednit tuto záležitost se mi stále nedaří. Měl bych na to zapomenout, ale nějak se mi nechce...

Plán akce mám připraven dokonale a ve správný okamžik trčím nad správným místem. Černající se davy ještě netuší, jaké tragedie budou po chvíli svědky. Černý Lotus John Player Speciál se řítí sevřen smečkou dalších vozů, až nevyhnutelně dochází k hromadnému střetu. A já mám přesně propočteno, že ideální okamžik pro vyproštění Ronnieho těla bude ve chvíli, kdy došlo k zážehu a vůz narazil na svodidlo. Dobře vím, že Ronnie zemřel později v nemocnici, ale bylo by zase škoda, kdybych ho přivezl mezi nás zbytečně popáleného. Svě si ještě užije, až se zase vrátí zpět.

Samozřejmě mě nenapadlo, že by mohlo být něco v nepořádku, jsem přece už zkušeným mazákem s třemi úspěšnými odchyty. Přistupuji k této akci až příliš ležerně, tady tolik na přesném okamžiku nezáleží...

Zastavil jsem brzy. Vozidlo se blíží ke svodidlům, ale plameny ještě nevidím. Nevadí, posouvám čas o zlomeček vteřinky vpřed, spojler už je téměř v kontaktu s ocelovou konstrukcí, která jako by se prohýbala ještě dřív, než pocítí skutečný náraz.

Proč ten vůz ještě nehoří? Kontroluji data. Vůz, pilot, dráha, čas, vše je v pořádku! Co se to děje? Posunuji čas opět vpřed. Černý vůz se boří do svodidel, odráží se zpět, smečka dalších se řítí kolem, Ronnie odepíná pásy a vyskakuje z vozu, a tribuny mu tleskají, protože vidí, že jejich miláček je naživu...

Málem jsem pronikl se svým strojem do reálného světa, což by mi nikdy neodpustili. Stáhl jsem se zpět v posledním okamžiku a poprvé se mi stalo, že jsem se vrátil s prázdnou, zato s duší zatíženou tunami pochybností.

"Arhenie!" řvu a přemýšlím o tom, zda jsem ve svém prvním životě byl také cholerikem, což je vlastnost pilotům F 1 nepříliš doporučovaná. "Arhenie, co je tohle za boudu?"

Usmívá se jako Jezulátko a nejradši bych ho do toho jeho ksichtu praštil, ale nejde to. Zpátky na Monzu, do mého Carousselu, se mi příliš nechce.

"Vikonte, myslel jsem si, že jsi chápavější," odpovídá klidně.

"Jak to?" divím se. "Hrajete tady na mne nějaké podivné divadlo. Copak vy nevíte, že Petersson přežil?"

"Podívej se, Vikonte, nejsme tu proto, abychom diskutovali o nějakých morálních aspektech naší práce. Tvým úkolem bylo dopravit mezi nás Peterssona, a uvědom si, že je to člověk pro nás nepostradatelný."

"Mám sem dopravovat ty, co tak jako tak zemřou!" přestávám se ovládat.

"Ovšem, tak tomu je."

"Ale Petersson nezemřel, Arhenie, oklamali jste mne. Jeho vůz neshořel!"

"Viděl jsi přece záběry, Vikonte?"

"Ovšem, viděl, ale..."

"Pak se také dobře pamatuješ, že jeho vozidlo skutečně vzplálo."

"To jsem viděl, ale netušil jsem, jací jste mistři podvodu. A vůbec už nechápu, co tím sledujete."

"Sledujeme tím jen to, že tady potřebujeme Peterssona. A po pravdě řečeno, Vikonte, na tom, jestli ho sem dopravíš, závisí tvůj příští osud. Návrat do tvého Carousselu není tak docela nereálný, snad ti to nemusím připomínat. Pokud se ti zdá, že Peterssonův vůz nehoří dostatečně, jistě nebude problémem včas škrtnout zápalkou."

Krve by se ve mně nadořežal.

Stojím a dívám se do jeho tváře, a stále ještě nechci ničemu rozumět, i když už v té chvíli znám tu strašlivou pravdu. Už vím, že Peterssonův Lotus skutečně vzplane, už vím, že ho já sám, vlastnoručně...

"Jsi šťastný chlap, Hortone," říkám poté, když se vracím z odchyty Peterssona. Je mi na zvracení.

"Vzápětí špinavý prach si oběma rukama nabral, hlavu si posypal jím a půvabné tváře si zhyzdil," zněla tichá reakce

mého jediného přítele.

S panem Quintalem se může člověk tak nízko postavený jako já seznámit jen jedním způsobem - když se proviní proti daným zásadám.

Já jsem se provinil. Svého přestupku jsem se dopustil úmyslně a je mi lhostejné, jak na něj bude reagovat nějaký Quintal. Tu první desítku odchytů jsem musel ukončit, a devět mužů již mohl Horton pokojně školit. Poprosil jsem svého druha, aby mne ušetřil úprav historie, které se pak měly stát neodbytným a nezničitelným historickým faktem, přesto jsem však musel vlastní rukou ještě jednou ovlivnit průběh událostí. Tak, aby si toho nikdo nevšiml, tak, aby chod dějin pokračoval rytmem, který mu byl dán z hlediska naší nejisté budoucnosti. Svět nesměl být změněn a já jej jen přizpůsoboval.

Co bylo nejhorší - Horton nevěděl, kdy bude potřeba umělého zásahu a kdy ne. Když jsem se mu svěřil s tím, jak to bylo s Peterssonem, byl právě tak jako já ohromen a nesmírně pobouřen. Vydrželo mu to dva dny. Pak jen řekl:

"Tak dala se Diova vůle..."

A já se při každém dalším odchytu bál, že mi můj hoch proklouzne mezi prsty a vyskočí z kokpitu živý...

Kašlu na nějaké předpisy. Na svůj okruh se stejně dostanu, až nastane ta správná chvíle a až se mi bude chtít. Ted', ve všemocném stroji času, jsem neomezeným pánem svého času a svého prostoru. Aspoň jsem si to myslel. Brzy jsem však přišel na to, že mám omezený příděl kyslíku a dřív nebo později mě pud sebezáchovy zažene zpět na základnu. Brzy jsem se také dověděl, že můj stroj obsahuje krom jiného i černou skříňku, která je po každém návratu pečlivě zkoumána a já pak sedím v palbě dotazů a musím vysvětlovat, proč jsem letěl tam, kam jsem neměl, co jsem tam dělal a oč jsem se snažil, a vždy si pak ještě musím vyslechnout malou výstrahu, co mě bude čekat, když... Dál to snad ani nemusím opakovat.

"Podívejte se, Vikomte," kuňkal ten vytáhlý chlápek s nevýraznou hranatou tváří a pleší rozlohy Sahary. "Vložili jsme ve vás jistý stupeň důvěry a očekáváme za to výkon. Solidní výkon podložený výsledky." Nevím, z které doby plešoun pocházel, a jeho mluva byla neobyčejně šroubovaná. "Nemusím se vás jistě vyptávat, co jste hledal v Monze."

"Jistěže ne, tenhle okruh už znám z paměti. Z toho požírače lidí jsem už vytáhl všechny piloty, kteří kdy měli tu čest si škrtnout o svodidlo."

"Neskákejte mi do řeči, Vikomte," ztuhl Quintalův obličej. "Ještě jsem neskončil. Včas dostanete slovo. Provoz stroje času je drahý, nesmírně drahý, Vikomte. Nelitujeme prostředků na to, abychom Zemi zbavili toho svrabu, kterým se zachvácena. Ale nemáme na to, abychom financovali vaše avantýry. Pamatujte si jednu provědu, že nic nezjistíte. Rozumíte mi?"

"Ne, nerozumím," vzkypěl jsem, i když jsem si ještě nebyl jist, zda jeho velkomyslnost pan Quintal už skončil nebo ještě hodlá pokračovat. "Jedné věci neporozumíte, vy pragmatiku. Já, stejně jako vy i my ostatní děláme všechno pro to, abychom zlikvidovali nebezpečí hrozící naší planetě. Ale to ještě neznamená, že tady kdejaký Arhenius nebo někdo jemu podobný si může volně disponovat našimi osudy. Nikoho jsem se neprosil, aby mě vytahoval z hořícího vozu, a nikomu se za to necítím být ani vděčný, a pokud ano, svůj vděk jsem si desetkrát odpracoval. Ale pamatujte si jednou provždy, že nepřestanu, dokud nezjistím, proč můj vůz v zatáčce Lesmo pokračoval přímo, místo aby pěkně poslušně odbočil doprava. Ne, vy tomu asi neporozumíte, ale vaše praktiky jsou odporné."

"Co je dobré pro Zemi, to je dobré pro lidstvo, a to je dobré i pro vás," natákl Quintal nějakou primitivní filozofií. "Já se necítím být vaším soudcem, nejsem k tomu ani oprávněn. Věřím, že tam někde ve vás uvnitř hlodá nějaký červ pochybnosti, kterého je třeba včas jako planý výhonek utnout. Už to, že se na mne apriori díváte jako na svého nepřítele, není přirozené. Berte mě jako lékaře, jako psychologa, který..."

"Který chce z Vikomta udělat poslušnou ovečku, která bude jen vraždit, aby..."

"Tak dost!" zčervenal dosud klidný Quintal. "Předám váš případ Radě. Výsledek se dovíte zítra."

"Jediný Thersítés ještě tam bezmíry žvanil a kvákal, lavinu neslušných slov měl na mysli stále, jen aby naplano, proti řádu, se s vladaři hádal a škorpil."

Takto doslova odpovídal Horton, když jsem se mu svěřil s průběhem audience u pana Quintala. Zůstal jsem stát s otevřenými ústy a vlastně jsem smysl jeho slov přesně nepochopil. Koho myslel tím Thersítem? Nějak se nám začíná můj přítel podivně vybarvovat...

Nu, ortel jsem se dověděl velmi brzy.

Dělám hrobaře. Pěkný pokles na společenském žebříčku, jen co je pravda. Navenek se v mém životě nic nezměnilo. Mám přidělen svůj stroj, létám v několikadenních intervalech, bydlím v týchž ubikacích, chodím do stejné jídelny, mám k dispozici týž klub, a přece se mi zdá, že se na mne dívají ostatní skrz prsty. Nejhorší na tom je, že si tím nejsem jist. Berou mě jako sobě rovného nebo ne? Stávám se podezřivým, nervózním. Víím, že se mnou není rozumná řeč, ale nic jiného se nedá dělat.

Úklid provádím důsledně. Můj stroj je naprogramován napevno, protože okamžik v minulosti, do kterého se vracím, je už dávno dán. Vracím se tam o setinu vteřiny později než byl objekt našeho zájmu unesen.

Je to mnohem horší, než jsem si myslel.

Vracím zpět do minulosti živé lidi. Nejsou omámeni, nejsou zbaveni smyslů. Jsou to mí přátelé, řadová příslušníci naší jednotky, kteří buď nechťejí pokračovat v naší misi nebo nevydrželi nervově, jsou mezi nimi i ti, kteří zezlátli. Spoutaní neviditelnými prádny leží na nosítkách a dívají se na mne zdánlivě nevinnými očima.

Nesmíš změnit chod dějin, Vikomte. Tvá práce je mnohem odpovědnější než dříve. Tvůj omyl se tentokrát nedá napravit. A ty se nesmíš zmýlit, to, co děláš, je defacto povýšení...

Pěkné povýšení. Jsem hrobař... Nikdo to nechce dělat, samozřejmě. Jen ti, co už se na nic jiného nehodí, dřív, než se

odeberou stejnou cestou...

Nehybný kokon mi přiváží do vleku. Nehybný kokon s živýma očima.

"Počkej, ty tady taky budeš jednou ležet," to je věta, kterou slyším nejčastěji.

"Hochu, kdybych tě tam neodvezl, tak tam poletím sám," zní moje banální odpověď, kterou dávám už mechanicky.

Nečekám z jeho strany uznání, to by byla příliš velká čest. Myslím, že i tuto práci mnozí z nich s chutí vykonávali, než je potkalo to, co je potkalo.

Stávám se pomalu otrlým. Jejich nadávky mi nevadí.

A přesto. Netušil jsem, že mi osud přihraje do cesty další zkoušku.

Opravdu jen osud? Copak i tady nevládne zlomyslnost? Vždyť i mezi námi jsou závistivci, kteří mohou pošilhávat po tom, co mně působí taková muka, že si musím brát uklidňující prášky. Ti, kteří musejí mé oběti připravovat na poslední pout', jsou obyčejní pomocníci, s pevnou pracovní dobou a jedinou zaplivanou hospodou. Ty mezi nás nepouštějí.

Musím po nich kontrolovat vždy vše, protože jejich nedbalost či zlomyslnost nezná hranic. Jednou mi objekt mé činnosti málem spadl z nosítek. Do prostoru mimo čas. Když jsem jej nakládal zpátky, střetl jsem se s děsivou prázdnotou. Nechci to zažít znovu.

I tentokrát čekám nadávky, posměšky, prosby.

On se na mne jen podíval a pak nešťastně vzdychl.

"Netušil jsem, že i ty, Víkomte," slyším tichou výčitku. První z nich mě nazval jménem. První, koho znám.

Fern.

Týž Fern, kterého nemilosrdně paralyzoval můj přítel Horton. Fern, s kterým jsem se už dávno rozloučil. Jak je to dlouho? Snad dva roky relativního času. Netušil jsem, že i tady, mezi námi, se mohou odehrávat takové časové přemety.

Málem jsem neodstartoval. Musel to za mne udělat automat.

"Nechci tomu věřit, Víkomte, že by ses propůjčil k takové hanebnosti," slyším jeho slova a uhýbám pohledem.

"Hochu, ani já jsem se toho nikdy nenadal," odpovídám vyhýbavě. Většinou jsem na té krátké cestě zticha a nechám je, aby se vypovídali. Nadávky a posměšky mi nevadí. Teď je to něco jiného.

"Já vím, zvorál jsem to," pronesl trochu sentimentálně. "Nevím, jak se to stalo, že jsem selhal, ale proč právě ty?"

"Protože jsem hrobař. Snad víš, co to je. Když tě tam neodvezu, tak pojedou já. A navíc, ty jsi zlat'och."

"A jak se to pozná, ty hrobaři?" vztyčil hlavu na svých nosítkách, až se zakymácela. "Čím se liší takový zlat'och od normálního člověka?"

"Viděli jsme jich přece dost, na těch našich třech výpravách. Copak se nepamatuješ, Ferne?"

"Ovšem, viděli jsme tam zlat'ochy, viděli jsme jich spoustu. Ale řekni mi, viděls tam také nějaké normální lidi?"

"To..."

Zarazil jsem se. Fern má pozorovací talent. Ne, neviděl jsem normální lidi, ale po těch jsme přece nešli. Všichni, které jsme potkali, byli zlatí.

"Přece nechceš tvrdit, že všichni v tom požehnaném století zezlátlí, Ferne?"

"Ne, nechci nic tvrdit. Jen si nejsem jist, Víkomte, zda jsme spolu sloužili tak docela správné věci."

Víkomte. Deset minut letu, rutinního letu, stačí k tomu, aby se z vyváženého hrobaře stal znovu pochybovač. A navíc, je tady se mnou můj přítel. Nehodí se pro náš svět, pravda, ale prožil tady jen pár měsíců, a zasloužil by si za to, co pro lidstvo udělal, trochu víc uznání.

Cesta s Fernem je trochu delší, přece jen tu není jen čas, ale i vzdálenost. Saturn.

Ohromná planeta se vyloupila z neviditelnosti a já byl se svým strojem v reálném čase a v reálném prostoru, byť jsme do něj pronikali jen kontaktním bodem. Za chvíli musím uvolnit břemeno. Fernovo tělo tiše dosedne tam, odkud jej kdosi před zlomkem vteřiny uvolnil.

Vidím kosmickou loď. To těleso se nepodobá kosmické lodi v našem slova smyslu. Je to komplex složitých konstrukcí zdánlivě bez systému navalených na sebe, zdálky snad připomíná houbu, zblízka vůbec nic. Tam vidím, že plášť je protřen a zevnitř prýští do pustého kosmu drahocenná míza. Vzduch. Tlak plynů zvnitřku zanedlouho roztrhá ten nepatrný kosmický ostrov na kousky.

"Už brzy se setkám s Helgou," slyším Ferna, který se smířil se svým osudem.

"Ne, já tě tady nenechám!" zbláznil se ve mně náhle smysl pro porušování pořádku. Ale bylo v tom asi něco víc.

Nezapomenu na ten pohled. Až asi po dvou vteřinách, kdy nehybná kosmická loď už zaplnila polovinu obzoru, jsem pochopil, co ten pohled znamenal.

Fern už nechtěl žít...

"Achille, podobný bohům, i tobě však určila sudba, abys zahynul též zde pod hradbou bohatých Trou."

Na Hortonovy jízlivé řeči už jsem si začínal zvykat. Aspoň trochu mě tím dostal z toho zvláštního kataleptického stavu, kdy mi bylo všechno jedno. Další své dvě hrobařské výpravy jsem odbyl s neobyčejnou rutinou a ani mi nevadilo, jestli si někdo při tak nešetrném nakládání s nosítky náhodou nezlomí vaz. Ostatně, vzhledem k tomu, co ho má potkat za necelou vteřinu, to bylo jedno.

A tak jsem se znovu rozhodl zlobit a nemyslet na penzi, která by tady stejně nestála za nic.

Po deseti pohřbech jsem měl mít tři týdny volna, které jsem mohl trávit v tom našem útulném vězení. Ne, neměl jsem přesný plán, vlastně jsem chtěl jen trochu zazlobit, abych poněkud povzbudil tvorbu adrenalinu v organismu pana Quintala či jen trochu pošádčil Arhenia. Pak mě napadlo, že bych mohl zkusit vyhledat to sympatické děvče, které už se mi jednu dobu zdálo být na dosah ruky, abych teď, když jsem se zabýval hrobařinou, se od něj poněkud vzdálil. V každém případě jsem však definitivně odmítl hrát roli toho hodného chlapce, kterou se mi nejrůznějšími prostředky

snažili vnutit.

Noc.

Neviděl jsem slunce, měsíc, hvězdy. Nevěděl jsem, zda naše stanice je v kosmu nebo pod Zemí, na jiné planetě či v jiném vesmíru. Gravitace normální, tlak a složení atmosféry rovněž, a nikde tu nebylo cítit vůni benzínu, ale jen ten protivný aromatický smrad, co doprovází každý start stroje času.

Nikdo mě neviděl, když jsem v době klidu opustil prostor ubytoven, nikdo mě nezastavil při mých toulkách stanicí, teď, když byla potměšlá světla a každý slušný člověk spal, jen černé objektivy kamer se za mnou otáčely jako mlsný pes za šunkou. Nechtělo se mi věřit, že by všechno prošlo tak hladce, ale teď, když jsem se dopouštěl snad nejhrubšího prohřešku proti pravidlům daným pro tento zvláštní svět, mi nikdo nepoložil do cesty ani smítko. Jako kdyby i v tom byl nějaký úmysl... Nevěděl jsem, co hledám, chtěl jsem jen být sám, pryč od všeho, co mě otravovalo, pryč od svých myšlenek, pryč z toho zkurveného světa. Sem, do této ohromné a zjevně nekonečné pasti, se sbíhaly nitky boje proti zlatěčkům, o nichž jsem zatím nevěděl nic víc než to, že dokážou pronikat do lidských organismů.

Vikomte, není tady jádro problému? Proč ti vlastně nikdy neřekli víc? Máš proti něčemu bojovat, a činíš tak jen z obav o vlastní život, a ne z přesvědčení, že jdeš za správnou věcí... Jsi jen loutkou, za kterou tahají ruce mocnějších, a... také informovanějších. Byl jsem málo poslušný, takže jsem se nestal informovanějším. Ani bych o to nestál, ale myšlenky jsem měl v tu chvíli všelijaké. Někdy jsem docela toužil po tom, aby mě už také někdo naložil na nosítka a vrátil zpět na Monzu.

A přece jsem byl přesvědčen o tom, že tam, v Monze, je jádro celého mého problému. Stalo se tam něco, jakási maličkost, kterou jsem přehlédl, něco, na co jsem už dávno zapomněl, a co bych si tak rád připomněl. Jen tak vědět, co to bylo.

A co mi v tom vlastně brání?

Tady jsou prostory, v nichž nemohu zabloudit.

Objektivy kamer mi nevadí. Ať vědí, že jim na tu jejich špinavou hru kašlu. I kdybych se dověděl všechno, nejsou tu odvolací soudy, na něž bych se mohl obracet. Jsou tu jen nosítka, a pak plameny.

V plamenech skončí tvůj krátký život, Vikomte, jimi bude vykoupeno poznání, kterého se za chvíli dopátráš.

Sirény vyjí na poplach. Poplach, který jako kdyby byl vyprovokován jen proto, aby bylo učiněno povinnosti zadost.

Jako kdyby mě skutečně někdo úmyslně nechal projít...

Snad se sbíhají lidé, snad se tu objevují i nějaké ty stráže, možná se něčí ruka snaží zablokovat všechny stroje, ale Vikomt už sedí v kokpitu stroje času, připraveného k dalšímu odchytu. Vikomt má i klíče, špatně jste si je zajišťovali.

Vaši mechanici to možná odskáčou deportací, ale mně na nich nezáleží. Sbíháte se jako supi ke kořisti, a přitom nevíte, že já vás sice ještě slyším, můj obraz možná ještě můžete vidět, ale já tady už dávno nejsem... A teď na mne nemůžete.

Aspoň po dobu několika hodin. A já ji dokážu využít.

Ne, nemám itinerář, nemohu spustit ani automatického pilota. Časem se procházím zcela volně, podcenili jste mé schopnosti. Nepotřebuji vás, snad ani nevíte, že strojem času se dá pohybovat i s ručním řízením. Pro zkušeného pilota to není problém.

A já musím tam, kde došlo k té události, co mně zajímá nejvíc. Já se potřebuju dovědět, který padouch odchytil právě mne, neboť jsem si naprosto jist tím, že jsem se při předjíždění, i když šlo o zatáčku Lesmo, nedopustil žádné chyby. Jak to zařídili, to mi zatím není jasné, ale nějak to zařídili. Možná že to byl dokonce někdo z těch chlapců, které jsem vracel zpět do jejich hrobů. Vědět tak, který to byl, trochu bych mu tu poslední cestu ještě znechutil. Ostatně, až se to dovím, co mi v tom ještě bude bránit?

Vikomte, Vikomte, tvé myšlenky jsou zcela zcestné. Ty sem neletíš kvůli pomstě.

Kdybych tak mohl vystoupit... Neváhal bych a seskočil na ten asfalt, který se taví v paprscích odpoledního slunce, v končícím létě bych se šťasten nadechl té neopakovatelné atmosféry, vzduchu prosyceného řevem motorů...

Přiznám se, že se mi do očí draly slzy, když jsem viděl svůj vlastní vůz, jak vjíždí do sedmáctého okruhu,

A přede mnou se plouží ta želva.

Jména... Kdybych tak znal jména. Kdo je ten, co jede přede mnou, jak se jmenuje ten bláznivý chlapík v Carousselu, co se v zatáčce Lesmo chystá předjíždět? Proč i teď je mi vše utajeno?

Ta želva ještě neví, že by mi měla raději uhnout. Jistě toho bude litovat po závodě, ale stejně všechny noviny budou informovat o tom, že ten, kdo se teď jmenuje Vikomt, zešlel a pokračoval přímým směrem tam, kde měl zatočit.

A měl jsem jistotu, jak se to stalo.

Ty nefungující brzdy...

Někdo dobře věděl, jak zablokovat brzdový pedál, a pak pro něj ani nebylo problémem jej opět uvolnit.

Kdybych tak mohl udělat něco, co by Vikomtovi zabránilo v předjíždění...

Sleduji svou havárii po druhé, po třetí, fázuji si jednotlivé okamžiky.

Stačí zastavit čas, a mohl bych sám sebe kdykoliv vytáhnout z vozu ven.

Ta myšlenka je neobyčejně silná. Ať pro vedu cokoli, čeká mne za to jediný trest. Návrat na základnu je bezpodmínečně nutný, pokud při této šílené akci nechci zahynout. A pak se mnou právě sem přiletí hrobař. Musím cestou udělat něco, co rozptýlí jeho pozornost. On nebude vědět, ve kterém okamžiku mne má hodit do vozu. Vždyť když někoho vytáhnou z jeho kokpitu dvakrát, on si vybere tu snadnější a pravděpodobnější možnost. To už se dá zařídít. Bude to jen o jednu, dvě vteřinky dřív, ale bude mi to stačit. Jakmile mě hodí zpátky do vozu, chytnu se znovu řízení. Už vím, co se má stát, a také vím, že ten smyk se dá ještě vyrovnat.

Logika mého uvažování je podivná, o to rozhodněji si počínám. Není to poprvé, co někoho vytahuji z vozu, který má být vzápětí zničen, není to poprvé, co zachraňuji člověka, který má být zabit, a vůbec mi nevadí, že je to mé vlastní tělo.

Naložil jsem tě, hochu, a ať se děje cokoliv, mám připravenou půdu pro návrat. Jen když budu mít trochu štěstí. A pak, až se probudím živý a zdravý opět v normálním světě, dám si už pořádný pozor na to, abych lezl do toho bláznivého kolotoče automobilových závodů. Už nedám nikdy nikomu příležitost, aby si mě odchytil...

On o sobě neví, nevidím mu do obličeje. Nemám ostatně ani čas pozorovat náklad, návratová amplituda je bez automatiky těžko definovatelná. Ale musím toho chlapce přivést živého.

Trasy mimo čas a prostor jsou nevyzpytatelné, ale nemusím se zabývat detaily. Je úplně lhostejné, do kterého bodu v časové linii se upíchnu, já se teď jen potřebuju zbavit té neužitečné přítěže. Přistávám a nikdo se nediví. Přebírají odchycené tělo bez jediné poznámky, jako kdyby mě už čekali. Nediskutuji, nasedám do stroje a vracím se do ubikací... A pak jsem náhle zjistil, že mě stroj času neposlouchá, a svět se propadal do mlhy. Ten vnější, skutečný, i ten, který snad ani neexistuje...

"Zklamala jsem se ve vás, Vikomte."

Tak teprve teď poznávám skutečnou hlavu té naší základny, která kroutí dvěma stovkami krků.

Znali jsme ji všichni, ale nikoho si nepustila k tělu. Mihla se občas mezi námi, rozdala dobrou náladu, desítky sladkých úsměvů, a byla pryč. Teď, v chladné neutrální kombiněze působila dojmem velitele, a patrně jím skutečně byla.

"Není čas na žerty, Vikomte, situace je Vážnější než si myslíte. Byl jste nejnadějnějším našim člověkem, dokonce i teď, když jsme vás degradovali dočasně na hrobaře, jsem věřila, že půjdete ve služebním postupu strmě nahoru. Bohužel, zůstalo ve vás příliš mnoho škodlivých myšlenek z vašeho předchozího života, teorie difúze vzpomínek má stále své mezery. Víte jistě, že pro vás by bylo nejlepší, kdybyste vůbec zapomněl, čím jste kdy byl, ale tím bychom zrušili i ty vaše vlastnosti, kvůli nimž jste tady. Svůj úkol jste už dávno splnil, tak proč děláte takové hlouposti?"

Mlčel jsem. Stál jsem před ní, nespoutaný, ale předem odsouzen.

"Musíme se s vámi rozloučit, Vikomte. To snad pochopíte. Víme už, že k rozumu přijdete jen těžko. Ale mohu vám dát na vybranou. Vaše zásluhy jsou velké, a doprava vašeho těla zpět je drahou záležitostí. Vy jste si právo na penzi už vybojoval. Pokud chcete zatím zůstat zde..."

Zarazil jsem ji pohybem ruky.

"Stačí mi jeden váš polibek, a rád se pak vrátím tam, odkud jsem přišel. Já jsem zemřel před sedmi sty lety na Monze, a chci se tam vrátit: Tomu vašemu důchodu... Nevěřím."

"Ohrozil jste nejen naši základnu, ale i celé naše poslání, Vikomte. Zatím nikdo se neodvážil tak nebezpečného pokusu."

Nevím, zda se usmála, nebylo zřejmé, co si z jejího pohledu mám vybrat.

Vstala. Teď zblízka jsem viděl, že je starší než se mi zdálo, možná už jí bylo přes třicet.

Rty měla sladké.

"Povězte mi, teď, když se vidíme naposled. Nikomu to už nikdy neprozradím. Jedná se skutečně o invazi z kosmu nebo je to jiná, mnohem vyšší hra?"

"Tehdy zlaté osudu váhy rozpínal jim nebeský otec. Smrti úděly dva tam položil. Den osudný Rektorův klesal, směřoval k Hadově říši..."

Hleděl jsem na ni pln překvapení. Co mají znamenat všechny tyto náznaky? Jako kdybych slyšel Hortona? Ale Horton přece...

Je to zvláštní, ale nedovolila mi, abych se nad tím blíže zamyslel. Nevím, zda se tak loučila s každým, ale musím přiznat, že právě tohle loučení bylo docela příjemné.

Byla to poslední noc, kterou jsem strávil v této základně mimo svět, a zároveň první, kterou jsem nestrávil sám. Noc, která neznala tmu ani světlo, noc zvláštní divoké lásky, nespoutané a zároveň neuvěřitelně upřímné. Kdybychom se potkali v jiné situaci, v jiném světě...

"Jak se vlastně jmenuješ?" zeptal jsem se jí, když ta noc nenávratně skončila.

Pohlédla na mne tak zblízka, že jsem její široce rozevřené oči viděl jen jako rozmazané skvrnky.

"Nevím," řekla tiše. "Nevím to, právě tak jako to nevíš ty."

Vstala.

Měla hebká rovnoměrně tvarovaná záda, a na nich vedle lopatky mateřské znaménko. Taková zvláštní lastura...

"Helga," řekl jsem náhle, docela spontánně.

Trhla sebou a obrátila se.

"Co jsi to řekl?"

"Ty jsi Helga!" vykřikl jsem. "Vím to!" Cloumal jsem jejími rameny. "Copak ty se na nic nepamatuješ? Znal jsem člověka, který tě miloval, a který bez tebe nechtěl žít!"

"Vikomte, vzpamatuj se..."

"Ne, a ještě jednou ne. Mateřské znaménko na tvých zádech. Přesně mi je popsal, tak přesně, že se nemohu mýlit. Proč jsi letěla k Saturnu?"

Neuvěřitelně sebou trhla.

"Odkud tohle víš?" zašeptala, bledá jako svíce.

"Když mi dovolíš ještě jednou vejít tajně do hangáru, a já vím, že k tomu máš pravomoci, možná že spolu rozlouskneme nejedno tajemství tohoto prašivého světa, Helgo. Já vím, že to dokážeš, že k tomu sice nemůžeš dát svolení, ale můžeš opět odehnat strážce, jako jsi to udělala dnes v noci..."

"Co to pomůže?"

"Helgo, věř mi, musíme s tím přece něco udělat! Vždyť on kvůli tobě zemřel! Přivezu ho zpátky, tam někde je ještě živ, tam, kde právě explodují rozervané nádrže s kyslíkem a kde se jeho i tvé plíce naposledy nadechly..."

Dlouho, neuvěřitelně dlouho jsme si hleděli do očí a nic jsme neříkali. Pak téměř neznatelně přikývla.

Letím tam podruhé, a přece je to úplně jiné.

Teprve teď mohu vnímat tu nekonečnou hloubku temného prostoru, do nějž bych se jako živý člověk patrně nikdy neodvážil. Tehdy, když jsem vezl Fernu do jeho zmrzlého hrobu, a měl bych být proklet za to, že jsem tuhle špinavou práci přijal, jsem si jen mohl hovět, protože všechnu práci vykonaly automaty. Teď pokračuji slepičími skoky po trase, kterou mi předběžně propočítala Helga, s tím, že se mohu zmýlit o miliony kilometrů i desítky let, s tím, že ani ona není všemocná, neboť nad ní stojí ještě lidé, které ona nezná, kteří se jí nikdy neukázali a kteří vládou zvláštní, nedefinovatelnou mocí, a kteří věří, že naši skupině se tento svět podaří spasit. Prý lidé z budoucnosti, která zmizela, když se objevili zlatěáci, lidé, kteří mohou existovat jen jako myšlenky a pronikat do našeho světa nesmělými skulinami v lidském intelektu. Víc o nich Helga nevěděla, ale aspoň jsem konečně dostal základní informace o smyslu našeho počinání. Příliš jsem tomu nerozuměl. Šlo skutečně jen o to, zda svět po roce 2700 bude takový nebo makový?

I tentokrát jsem doletěl tam, kam jsem si předsevzal, a ve správnou chvíli. Helga měla pravdu, asi jsem byl skutečně pro tuto misi nepostradatelný. Snad budu mít ještě naději, až se vrátím, a pokud ne, otevřel jsem si docela solidní zadní vrátka, o nichž se skutečně nikomu nezmíním. Ani Helze, ani Fernovi.

Škoda že jsem si tenkrát tu Femovu raketu pořádně neprohlédl. Stroj času mě bezpečně dopravil na totéž místo, z něhož kdysi kdosi Fernu odvezl těsně před tím, než loď explodovala. A pak jsem zbaběle odletěl...

Je to taková podivná nahrbená houba, na ní jsou nabaleny obytné buňky a z nich trčí na všechny strany zbytečné tyče a paraboly, což mohou být antény, ale i cokoli jiného. Orientovat se tady je práce pro detektiva. Čínské hlavolamy jsou proti tomuto systému selankou, protože mi tady chybí především srovnávací měřítka.

A přece jsem se musel co nejrychleji rozhodnout. Musel jsem Fernu zachytit ihned potom, co ho kdosi unesl z toho mrazivého vakua, a současně vzápětí poté, co jsem ho já sám vrátil sem zpátky. Mám na to snad jen vteřinu, a nemám jedinou možnost si svůj manévr vyzkoušet na jakémkoli treňačeru. Rovněž nemám možnost se o to pokusit dvakrát, protože v časové frontě bude už tak husto, že čtvrtý pokus o nálet do téže vteřiny by prostor nemusel snést. Vůbec jsem se nezajímal o to, zda Ferna ještě někdo někdy bude na toto místo vracet.

Zářivě bílý skafandr. Fern si ho stačil obléct, když věděl, že s jejich lodí to jde s kopce. Pohyboval se v prostoru, kde musely být hnací systémy, jistě se snažil zachránit, co se dalo. Právě tam, kam jsem ho ukládal, jsem mohl vidět zastavený proud plynů, které prorazily plášť pohonné jednotky, pokud to ovšem byla pohonná jednotka. Snad jen metr nebo dva od toho zkrouceného těla, které jistě už pocítilo náraz, mohu vidět velké úlomky kovu. Fern si svou smrt nemohl nikdy uvědomit. Propadl se najednou do nebytí a bolest, kterou střeptiny způsobily jeho tělu, nedozněla nikdy k mozku.

A také nedozní, řekl jsem si. Naložil jsem bílý skafandr jak nejšetrněji jsem mohl, a zděšeně jsem přitom pozoroval, jak vrahové v podobě kovových plátů směřují nejen k Fernovi, ale i ke mně. Stáhl jsem se do mimoprostoru jako tchoř do nory, ač hrozilo nebezpečí, že tělu ve skafandru přece jen způsobím nějaké zranění.

A co nejrychleji zpět. S odchyceným se nedá komunikovat, jeho život často závisí na tom, jak rychle jej dopravím na základnu. Teď mě nezajímalo, co tomu řeknou zodpovědní, já jsem jen věděl, že jsem při odchytu pracoval poněkud razantněji než bylo běžné.

Na základnu jsem se vrátil během dvou minut, a ani jsem si neuvědomoval časový skluz, který probíhal v našem vymezeném prostoru. Nevěděl jsem mnohé, nevěděl jsem ani, do které doby jsou přivázení odchycení. Nemohlo mě napadnout, že místo jejich adaptace je od našich ubikací vzdáleno tisíc let.

Nevěděl jsem ani, že už na mne čekali.

Nedovedete si ale představit můj úžas, když jsem zjistil, že jsem místo Fernu přivezl někoho úplně jiného.

Samozřejmě jsem ji poznal, i když byla snad o deset nebo patnáct let mladší.

A pomalu jsem propadal hluboké beznaději.

"To byla tvá poslední akce, Vikomte," slyším známý hlas. Obracím se a poznávám Hortona. Hortona mnohem staršího, Hortona, který tady má za sebou dlouhé roky tvrdé práce. Cílevědomě a obětavě. To jen já jsem takový splašený jenek... Marně čekám na citát z Homéra. Místo toho jen chladná, direktivně pronášená slova.

"Samozřejmě jsme ti museli tuto akci dovolit, aby struktura naší komunity byla kompletní. Bez tebe by se sem Helga nedostala. Ale víc už od nás nežádej."

Nevím, jestli vůbec mohu něčemu rozumět.

A Horton je tím hrobařem, který veze spoutaného Vikomtu vstříc jeho osudu. Nikomu jinému tuto práci nesvěřil.

Jestlipak si i teď připravil nějaký vhodný citát z Homéra? Ne, on mlčí, sedí na tom svém směšném sedátku a já z něj vidím jen záda.

"Poslouchej, příteli, pokud tě ještě přítelem mohu nazývat," promlouvám k těm blýskavým zádům. Vím, že moc času už nezbývá. "Jen jednu maličkost bych od tebe potřeboval. Uvolni mi pouta o dvě vteřiny dřív, než mě shodíš do té hnusné červí díry."

Teprve teď se ohlédl. Zašklebil se.

"Říkala mi, že znáš tisíc hadích uskoků, Vikomte. Rád bych ti pomohl, ale není to možné. Jedná se o osud Země."

"Ty tomu opravdu věříš, ubožáku?" křičím na něj zoufale. "Copak nevíš, že jsme se všichni stali účastníky největšího podvodu v historii?"

"I tohle mi Helga říkala. Má tě dokonale přečteného. Pověz mi, jak moc ses s ní poměl, než tě poslala k čertu."

S chutí bych si odpívl.

"A co jsem jí tak strašného udělal?" vyprskl jsem. "Byla by dávno mrtvá, kdyby..."

"Máš jediné štěstí, a sice to, žeš jí nepřipomněl Ferna. Takhle bude Helga až do konce života tápat, proč jsi to vlastně udělal."

Mluví jako sfinga. Ale já přece nechci zemřít. A jsem si jist, že neví to, co já.

"Tak mě aspoň zab, dřív, než mě hodíš do plamenů. Můj vůz hořel víc než dvě minuty, Hortone. Dovedeš si to představit?"

"Vikonte, prosím tě, nežádej to po mně..."

Jeho tvář byla přímo sinalá, přece jen jsem trochu zacvičil s jeho nervovým systémem.

"Tos klesl tak hluboko, že tě poslali na hrobařům?"

"Vikonte, od té chvíle, co jsi ulétl jako splašený čmelák, jsem prožil dalších deset let. Tisíce odchytů, dvě stovky akcí, statisíce odepsaných zlatáků, a Země je stále v troskách. Nikdo si zatím neví rady. Pochop, že tvé problémy jsou malicherné."

Zapomněl na Iliadu.

Výklopil mě do vozu, a nekontroloval jediný parametr...

Bylo to opravdu mé štěstí?

"Tak už se probudíte, Vikonte."

Ta slova jsem slyšel určitě ještě ve chvíli, kdy oheň začal olizovat mou kombinézu, kdy začal závod se smrtí.

Slyším něžný hlas. Patří ženě. Určitě mladé a krásné ženě, to poznám podle zabarvení. Ale nic nevidím. Pořád ještě nic nevidím, a vlastně nic nevím. Jen ten dotyk na tváři. Jako by mne ty prsty hladily, a zatím mi uštědřují pádné facky.

Světlo se oddělilo od tmy a stalo se další jistotou. Gravitace rovněž působí, jen mi schází schopnost pohybu.

Ale vždyť jsem ještě před chvílí seděl ve svém voze, a snažil jsem se vyrovnávat smyk, ke kterému nikdy nemělo dojít. Kde to jsem a proč jsme tady?

Slyším její hlas a vím, že je její. Víм, jak se jmenuje, ale nevím, jak se jmenuji já, ale určitě nejsem Vikont!

"Začíná vnímat," pokračuje ten hlas, který mě tolik uklidňuje.

"Je na čase," odpovídá kdosi z dálky, a jeho hlas mi čpí silnými doutníky. Jako kdybych ho už někdy slyšel, a dobře víм, že už ho dlouho nenávidím.

"Jak se jmenujete?" sklání se ke mně rozmazaný stín.

"Ne-nevím," odpovídám, ale zní to jako sykot hada. A kupodivu, je to úplná pravda, zapomněl jsem, jak se jmenuji. Víм jen to, že mi říkali Vikont. Ale tady už jsem snad někdy byl? Ale kdy to bylo?

"Tak ještě jednou. Jak se jmenujete?"

Takovému hlasu by bylo škoda nevyhovět.

"Vikont," sotva se pohnou mé rty, ale to už víм, že je všechno v pořádku. Znovu se stmívá, ale tentokrát to je spánek.

Jen jediná myšlenka mi vrtá hlavou, a já nevím, kde se tam vzala...

"Duše vylétla z údů a sestoupila v příbytek Hadův, nad svým osudem lkajíc, že opouští mládí a mužnost."

z Homérovy Iliady dle překladu Rudolfa Mertlíka
ilustrace Karel Zeman